

Arrest

nr. 143 310 van 15 april 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 september 2014.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 maart 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. DECLERCK, die loco advocaat V. VEREECKE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u van Tibetaanse origine, afkomstig van Takse district gelegen in de stad Lhasa en beschikt u over de Chinese nationaliteit. U bent in India gehuwd met D. Z. J. C. (OV. X), erkend vluchteling in België. Jullie hebben geen kinderen maar u bent momenteel zwanger en de bevalling is voorzien voor januari 2015. U ging nooit naar school in Tibet, maar u hielp uw familie met de dieren en de landbouw. Op aanraden van andere Tibetanen besloot uw familie u naar India te sturen zodat u de kans kreeg er te studeren. In het jaar 2003, na Tibetaans nieuwjaar, stak u clandestien de Chinese grens over met Nepal. Na uw aankomst in Dharamsala werd u naar de Suja school gestuurd waar u tot de tiende graad naar school ging. Na de tiende graad volgde u een opleiding bakker in het Vacationel Trainee Center (VTC) in Dehradun. In het kader van uw opleiding volgde u een soort training Taj. Na deze opleiding werkte u iets langer dan één jaar in de bakkerij van het hotel the competent

palace in Dehradun. In 2011 huwde u met uw man in India. Na het huwelijk probeerde u in het kader van gezinshereniging uw man te vervoegen in België. Daarnaast verliet u India omdat u er geen recht had op de nationaliteit en geen geboorteakte kon aanvragen. Uw visumaanvraag voor België in het kader van gezinshereniging werd geweigerd omdat uw man op dat moment niet werkte. Jullie dienden geen nieuwe aanvraag in, maar u verliet India in november 2013 met een smokkelaar. U reisde onder begeleiding van een smokkelaar met uw eigen Identity Certificate (IC) per vliegtuig tot Bangkok. Van Bangkok reisde u per vliegtuig verder met een paspoort van Taiwan naar een voor u onbekende plaats. Na uw aankomst in een luchthaven reisde u nog één uur per trein alvorens u in België aankwam op 27 november 2013. Op 28 november 2013 vroeg u hier asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een registratie van de Nelen Khang in Nepal en Dharamsala, een attest van Suja school, VTC opleiding en de TAJ training, een attest van uw werk in het hotel, uw huwelijksakte, een Affidavit, uw Green book, een kopie van uw Registration Certificate (RC), enkele kopies van uw IC en een medisch attest.

B. Motivering

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) dient vast te stellen dat u niet in aanmerking komt voor de hoedanigheid van Vluchteling noch voor de status van Subsidiaire Bescherming.

Op basis van uw verklaringen en voorgelegde documenten (uw green book en uw registratieattesten, uw RC en IC) kan het CGVS aanvaarden dat dit uw identiteitsgegevens zijn: J. C., geboren op 15 januari 1988 en geboren te Choeyu, Takse district. Eventuele verschillen qua persoonsgegevens tussen uw verklaringen en de door u neergelegde documenten, evenals verschillen tussen de door u neergelegde documenten onderling, kunnen op basis van informatie waarover het CGVS beschikt en die aan het administratieve dossier is toegevoegd, verklaard worden. Immers blijkt uit die informatie dat omwille van verschillende redenen verschillende identiteitsdocumenten van dezelfde persoon gegevens kunnen bevatten die niet volledig met elkaar overeenstemmen.

U maakte op basis van deze door u neergelegde documenten (zie supra) én uw verklaringen aangaande uw herkomst (CGVS, p. 2, 3, 5, 6) aannemelijk dat u van Tibetaanse origine bent, in de Volksrepubliek China (VRC) bent geboren en vervolgens in het jaar 2003 naar India bent gevlucht. U beschikt aldus overeenkomstig de Chinese nationaliteitswetgeving die aan het administratieve dossier is toegevoegd, minstens de jure, over de Chinese nationaliteit. Het CGVS is zich, mede op basis van informatie rond de vrees van Tibetanen bij terugkeer naar de Volksrepubliek China waarover het beschikt en waarvan een kopie aan het dossier is toegevoegd, bewust van de huidige precarie situatie van Tibetanen in de Volksrepubliek China (VRC) en erkent, voor Tibetanen die hebben verbleven in India, een vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin in hun hoofde ten aanzien van de VRC. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat u omwille van uw illegale reis naar India, uw opleiding en jarenlange verblijf in India een gegronde vrees in Vluchtelingenrechtelijke zin koestert ten aanzien van de Volksrepubliek China (VRC) (CGVS, p. 4, 6).

Wat betreft uw verblijf in India stelt het CGVS het volgende vast. Na uw vlucht uit de VRC in 2003 heeft u van 2003 tot november 2013 in India verbleven. U verbleef van 2003 tot 2010 in de Suja school in de provincie Bir waarna u nog van augustus 2010 tot maart 2012 een bakkersopleiding volgde in het VTC te Dehradun. Na uw opleiding werkte u ongeveer iets langer dan één jaar in de bakkerij van het hotel 'The competent palace' dat gelegen was naast de VTC school in Dehradun. U huurde er samen met een vriendin een woonst (CGVS, p. 7, 8).

Overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet kan een land beschouwd worden als eerste land van asiel wanneer de asielzoeker in dat land erkend is als vluchteling en hij die bescherming nog kan genieten, of hij anderszins reële bescherming geniet in dat land, met inbegrip van het genot van het beginsel van non-refoulement, mits hij opnieuw tot het grondgebied van dat land wordt toegelaten. Zoals hieronder uiteengezet kan India voor u worden beschouwd als 'eerste land van asiel'.

Met betrekking tot de bescherming die Tibetanen in India genieten blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is toegevoegd dat de Indiase regering een specifieke regelgeving heeft uitgewerkt met betrekking tot de verblijfssituatie van Tibetanen. Zij kunnen na het doorlopen van een administratieve procedure een verblijfsvergunning bekomen in de vorm van een 'Registration Certificate for Tibetans' (RC). Een dergelijke RC is een verblijfsdocument dat periodiek verlengbaar is. Ook Tibetanen die langere tijd in het buitenland verbleven, kunnen bij terugkeer naar India hun verblijfsrecht opnieuw opeisen en een RC bekomen. Als gevolg van de verschillende regularisatiecampagnes van het afgelopen decennium beschikt zo goed als elke Tibetaan in India actueel over een RC. In casu blijkt uit uw verklaringen (en neergelegde documenten) dat u over een verblijfsrecht beschikt in India en in het bezit was (bent) van een dergelijke RC (CGVS, p. 8, 9).

Betreffende de feiten die de aanleiding vormden voor uw vertrek uit India stelde u dat uw man reeds in België is en u hem wil vervoegen. Uw man was hier erkend als vluchteling in 2010 en jullie huwden in India in 2011. U vroeg daarna een visum gezinshereniging aan maar dat werd geweigerd omdat niet

aan alle voorwaarden was voldaan. Daarop besloot u op een andere manier naar België te komen. Daarnaast verliet u India omdat u in België betere rechten zou kunnen genieten om te studeren en te werken. Er dient te worden opgemerkt dat deze redenen niet afdoende zijn voor de toekenning van een beschermingsstatus, bovendien zijn ze vreemd aan de Vluchtelingenconventie. Hierbij dient ook te worden vermeld dat de asielpprocedure niet kan worden gebruikt als een manier om de in de wet voorziene procedure tot gezinshereniging te omzeilen. Daarnaast merkt u op dat u de Belgische nationaliteit zou kunnen verkrijgen en een geboorteakte zou kunnen aanvragen. U zou in België documenten kunnen aanvragen om op een veilige manier uw familie in Tibet te gaan bezoeken (CGVS, p. 10). De redenen die u hier aanhaalt (uw man vervoegen en u uw familie in Tibet bezoeken), zijn aannemelijk en begrijpelijk, maar vallen niet te zien als een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Op basis van bovenstaande kan worden vastgesteld dat u geen elementen aanbrengt waaruit blijkt dat de bescherming die u in India geniet niet reëel zou zijn, noch dat u zich niet langer op deze bescherming zou kunnen beroepen. Deze bescherming kan beschouwd worden als actueel en toereikend, te meer uit informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Tibetanen in India geen risico lopen om naar de VRC te worden gedeporteerd. Er zijn geen gevallen bekend van refoulement door de Indiase autoriteiten van Tibetanen naar de VRC.

Met betrekking tot de mogelijkheid van terugkeer voor Tibetanen naar India die er eerder verblijfsrecht genoten, blijkt uit informatie die aan het administratieve dossier is gevoegd dat Tibetanen die een legaal verblijf in India hebben probleemloos een internationaal reisdocument, namelijk een Identity Certificate (IC), ook wel Yellowbook genoemd, kunnen bekomen bij de Indiase autoriteiten. Alsook kunnen Tibetanen op eenvoudige wijze vóór hun vertrek de terugreisformaliteiten in orde brengen, zoals het laten plaatsen van een 'No Objection to return to India' (NORI-stempel) in hun reisdocument, wat slechts een formaliteit is voor de Indiase autoriteiten. Het gebeurt slechts sporadisch dat iemand geen Nori-stempel vraagt in zijn IC. In casu blijkt uit uw verklaringen dat u over een reistitel beschikt in India en in het bezit was van een dergelijke IC (CGVS, p. 9).

U verklaarde dat u met uw eigen IC heeft gereisd en dat u deze na aankomst in Bangkok moest afgeven aan de smokkelaar die uw reis regelde (CGVS, p. 11, 12). Dat u zulk belangrijk document zomaar aan de smokkelaar zou afgeven zonder dat u blijkbaar grote moeite deed om het document terug te vragen terwijl het uw eigen document betreft, komt weinig overtuigend over. Immers is de IC een belangrijk document dat uw identiteit kan staven. Het is een officieel identiteitsstuk van de Indiase overheid dat iets zegt over niet alleen uw identiteit, maar evenzeer uw plaats van afkomst, uw aankomst in India en uw status in India. U stelde dat u van de smokkelaar niet over twee paspoorten mocht beschikken. U kreeg in de luchthaven van Bangkok namelijk een ander paspoort (CGVS, p. 14). Er dient echter te worden vastgesteld dat uw verklaringen dat de smokkelaar u voorzag van een vals paspoort niet aannemelijk zijn. U was immers onwetend over de gegevens in dit paspoort, alsook beweerde u hiervan niet op de hoogte te zijn gesteld, wat niet geloofwaardig is. U zei aanvankelijk dat u een paspoort uit Taiwan kreeg van de smokkelaar met uw eigen foto in (CGVS, p. 13, 14). Ten overstaan van de Dienst Vreemdelingenzaken stelde u eerder nog dat het een Chinees paspoort was (DVZ Verklaring, vraag 32). U stelde aanvankelijk dat u de naam in het paspoort niet kende omdat u geen Chinees kon lezen. Later stelde u dat het dan toch uw eigen naam was in dat paspoort (CGVS, p. 14). U beweerde dat u samen met een andere Tibetaan moest doen alsof jullie een koppel waren en samen reisden. Dat u dan niet op de hoogte zou zijn gesteld van zijn naam is vreemd. U wist zelfs niet wat uw eindbestemming van uw vlucht uit Bangkok was. Over het visum in uw paspoort kon u evenmin bijkomende informatie geven. Het enige wat de smokkelaar u vertelde is dat u als toerist naar Europa reisde (CGVS, p. 13). Gezien op de luchthaven van Bangkok en bij binnenkomst van de Schengenzone de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen is het niet geloofwaardig dat de smokkelaar het risico zou nemen u geen gedetailleerdere aanwijzingen of informatie te geven over wat er diende te gebeuren in geval van een grenscontrole en over de eventuele voor u voorziene reisdocumenten. Het risico voor zowel u als de smokkelaar op ontmaskering is dan ook zeer reëel en het is volstrekt onaannemelijk dat u door de smokkelaar niet nauwgezet werd geïnformeerd over de details van deze reis. In elk geval legde u geen enkel document of ander begin van bewijs neer ter staving van uw beweerde reisweg.

Gelet op uw niet overtuigende verklaringen inzake uw reisdocumenten ontstaat het vermoeden dat u bewust uw IC achterhoudt voor het CGVS om zo de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop uw gereisd bent, alsook eventuele eerdere in- en uitreizen en de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar India te verhullen.

Gezien het CGVS er redelijkerwijze van uit kan gaan dat u over een IC beschikt, en u dus over de mogelijkheid beschikt om met uw persoonlijke documenten legaal vanuit en naar India te reizen, is het

CGVS van oordeel dat u met deze documenten zonder meer kan terugreizen naar India waar u uw verblijfsrecht opnieuw kan opnemen.

Bovendien kunnen de door u neergelegde documenten ter staving van uw asielaanvraag de beoordeling ervan door het CGVS niet in positieve zin wijzigen. Immers tonen uw kopie van uw registratieformulier in de nelenkhang van Kathmandu, het attest van uw registratie in Dharamsala, het attest van Suja school, van de opleiding in VTC en de TAJ training, van uw werk in het hotel, uw "green book", de fotokopies van uw RC en uw IC aan dat u van Tibetaanse origine bent, hetgeen niet tot discussie werd gebracht door het CGVS. Evenmin worden uw reisweg naar India en uw verblijf in India betwijfeld door het CGVS.

Gelet op bovenstaande vaststellingen maakt u niet aannemelijk dat u zich niet zou kunnen beroepen op de reële bescherming van de Indiase autoriteiten, noch dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw zou worden toegelaten tot het Indiase grondgebied. Gezien India in casu kan beschouwd worden als eerste land van asiel overeenkomstig artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet, heeft u geen behoefte aan internationale bescherming. Bijgevolg wordt u noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister van Justitie belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op het feit dat u niet kan teruggeleid worden naar China doch wel kan worden teruggeleid naar India.

Ik vestig er tevens de aandacht op dat u hier een duurzame relatie heeft met een persoon die erkend is als vluchteling, Deng Zhen Jiang Cuo (OV 6.529.207)."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

Verzoekster voert schendingen aan van de materiële motiveringsplicht evenals van de artikelen 48/2-3 en 48/4 *juncto* 62 van de vreemdelingenwet. Uit de toelichting in het verzoekschrift leidt de Raad af dat verzoekster eveneens artikel 14 EVRM geschonden acht.

Verzoekster vraagt in hoofddorde om haar als vluchteling te erkennen dan wel de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.1.2. Stukken

Verzoekster voegt bij haar verzoekschrift een fotokopie van het laatste blad van haar 'RC'.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Betreffende de toepassing van het 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zijn bestreden beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert jegens haar land van nationaliteit, de Volksrepubliek China, doch dat deze vrees geen aanleiding kan geven tot internationale bescherming gezien het land waar zij de laatste jaren

voor haar vertrek naar Europa verbleef, India, als 'eerste land van asiel' in aanmerking genomen kan worden in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In haar verzoekschrift betwist verzoekster dat India voor haar een 'eerste land van asiel' is in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

Daargelaten de vrees voor vervolging die verzoekster mogelijks ten opzichte van de Volksrepubliek China zou koesteren, evenals van het reëel risico op ernstige schade dat zij bij terugkeer aldaar mogelijks zou lopen, stelt de Raad op grond van de hierna volgende motieven vast dat India *in casu* terecht werd beschouwd als 'eerste land van asiel' in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.2.1. Inzake de vereiste van toegang tot het eerste land van asiel.

Op het gehoor bij de commissaris-generaal verklaarde verzoekster door de Indiase overheid in het bezit gesteld geweest te zijn van een verblijfsdocument (RC) evenals van een reisdocument (IC). Verzoeker verklaarde met dit IC het land te zijn uit gereisd, waarna zij het document na aankomst in de transitzone van de luchthaven van Bangkok aan een smokkelaar zou hebben afgegeven.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt evenwel dat een eventueel verlies van een IC, dan wel een illegale uitreis zonder IC, geen beletsel vormt om terug toegang te verkrijgen tot India. Zo wordt op p. 36 van het IC zelf verduidelijkt dat personen die niet langer over hun IC beschikken een duplicaat kunnen verkrijgen in de dichtstbijzijnde Indiase diplomatieke post. In een e-mail van de ambassade te Brussel aan CEDOCA werd bevestigd dat zij nieuwe IC's uitreiken aan Tibetanen die deze verloren zijn. Of de persoon in kwestie al dan niet met zijn IC, dan wel illegaal zou hebben gereisd, neemt de Indiase ambassade niet in beschouwing bij het faciliteren van hun terugreis naar India. Aan Tibetanen die zich in het buitenland zouden bevinden zonder een geldig IC, zoals *in casu* door verzoekster wordt beweerd, raden de Indiase autoriteiten aan om de nodige reisdocumenten aan te vragen bij hun diplomatieke posten alvorens op het vliegtuig naar India te stappen (COI Focus China/India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 21-22). In haar verzoekschrift onderneemt verzoekster geen poging om op enige wijze aannemelijk te maken dat het voor haar onmogelijk is om de nodige documenten (IC met terugkeervisum) te verkrijgen om terug tot het Indiase grondgebied te worden toegelaten.

Daargelaten de geloofwaardigheid van verzoeksters bewering niet langer in het bezit te zijn van haar IC, merkt de Raad derhalve op dat verzoekster in elk geval over de mogelijkheid beschikt om toegang te verkrijgen tot India, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen onderneemt bij het Indiase consulaat.

2.2.2.2. Inzake de 'reële bescherming' van het eerste land van asiel.

In zijn beslissing oordeelde de commissaris-generaal dat Tibetanen in India over een verblijfsrecht beschikken (RC) dat periodiek verlengbaar is, waardoor India als 'eerste land van asiel' kan worden beschouwd in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet. In haar verzoekschrift betoogt verzoekster dat de bescherming die India aan de Tibetanen biedt, niet voldoet aan de voorwaarden van 'reële bescherming' in de zin van artikel 48/5 van de vreemdelingenwet. Verzoekster merkt dienaangaande op dat India geen specifieke wetgeving omtrent de asielprocedure kent en geen lid is van de Vluchtelingenconventie, dat haar RC ondertussen vervallen is (stuk 2), dat er geen enkele garantie bestaat dat India het beginsel van non-refoulement naleeft. Wat betreft het respect voor het non-refoulementbeginsel wijst verzoeker op vragen die het EHRM daaromtrent aan de Zwitserse asielinstanties heeft gesteld, alsook naar een rapport van BCHV.

Wat betreft verzoeksters opmerking dat India de Tibetanen niet de vluchtelingenstatus kan aanbieden, gezien het land de Vluchtelingenconventie niet heeft ondertekend, merkt de Raad op dat uit de bewoordingen van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet duidelijk blijkt dat de bescherming ook kan worden geboden indien de asielzoeker "*anderszins reële bescherming geniet, met inbegrip van het beginsel van non-refoulement*". Uit dit wetsartikel blijkt dus nergens dat lidmaatschap van de Vluchtelingenconventie een voorwaarde zou zijn van het bieden van reële bescherming.

Voor wat betreft het verblijfsrecht van verzoekster, blijkt uit de informatie van de commissaris-generaal dat op de website van het Indiase "*Bureau of Immigration*" concrete instructies worden gegeven over de administratieve stappen die Tibetanen dienen te ondernemen die terugkeren uit het buitenland en die de

termijn voor hernieuwing van hun RC (gedurende hun verblijf in het buitenland) zouden hebben laten verstrijken. Zij dienen zich met een nieuw attest van de CTA aan te melden op het politiekantoor waar zij hun RC in bewaring gegeven hebben, teneinde dit document opnieuw te verkrijgen en te laten verlengen (*ibid.* p. 11). Uit dezelfde informatie blijkt dat de verlenging van de geldigheid van het verblijfsrecht en de verblijfsdocumenten van Tibetanen een administratieve verplichting betreft waaraan geen voorwaarden gekoppeld zijn. In de praktijk betreft de verlengingsprocedure een formaliteit die “gemakkelijk” verloopt. Dit blijkt uit verklaringen van de Indiase autoriteiten en van Tibetanen zelf, afgelegd ten overstaan van enkele leden van een CEDOCA-missie. Verder onderzoek door CEDOCA wees uit dat er momenteel voor geen enkele Tibetaan die zich aan de regels houdt een risico bestaat dat zijn verblijfsrecht, noch de verlenging daarvan, geweigerd wordt. Wie zijn hernieuwing te laat aanvraagt kan weliswaar geconfronteerd worden met officiële waarschuwingen en boetes, doch de informatie van de commissaris-generaal bevat geen enkele aanwijzing dat het verstrijken van de geldigheid van het RC zou kunnen resulteren in een weigering van verlenging van het verblijfsrecht. De procedure van verlenging verloopt “*routineus en gesmeerd*”, terwijl er geen voorbeelden bekend zijn van Tibetanen aan wie momenteel een verlenging zou worden geweigerd. In tegendeel, er kan vastgesteld worden dat de RC steeds gemakkelijker wordt uitgereikt en niet langer aan voorwaarden (werk, pelgrimstocht, studies) is gebonden. Uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat ook wie met een SEP kort verblijf (uitgereikt voor pelgrimage of studie) India binnenkwam, na de beëindiging van de studie of de pelgrimstocht zonder enig probleem een ‘Long Term Stay RC’ verkrijgt, waardoor “*Niemand verklaarde tijdens de Cedocamissie dat een RC-verlenging tegenwoordig nog geweigerd zou worden*”. Bovendien voorzien de Tibetaanse autoriteiten (CTA) in gratis bijstand voor Tibetanen die problemen zouden krijgen bij het verwerven of verlengen van hun RC. In de gevallen waar ernstigere problemen zich voordoen start de CTA steevast succesvolle onderhandelingen op een hoger niveau op (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 14-15). Aldus is er geen sprake van een tijdelijk beperkt verblijf, doch van een legaal, continu en onbeperkt verlengbaar verblijf. Verzoekster onderneemt in haar verzoekschrift geen poging om aan te tonen dat deze op incorrecte feitenvinding is gestoeld, noch om zelf met enig stuk aan te tonen dat personen in haar situatie, zijnde Tibetanen die bij het verlaten van India in het bezit waren van een geldige verblijfsvergunning, een risico zouden kunnen lopen op een weigering van terugkeer of hernieuwing van hun verblijfsrecht. Hoewel niet van onbepaalde duur, betreft het verblijfsrecht dat India aan de Tibetanen biedt een verblijfsrecht dat vrij en zonder enige voorwaarde onbeperkt verlengbaar is, gesteld dat de persoon in kwestie daartoe zelf de nodige administratieve stappen onderneemt. Hierdoor voldoet dit verblijfsrecht in de praktijk aan de voorwaarden van ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

In zoverre verzoekster stelt dat er “geen enkele garantie” bestaat dat India het beginsel van non-refoulement naleeft, blijkt anderzijds uit de informatie van de commissaris-generaal dat India bijkomende grondwettelijke garanties kent tegen refoulement. India erkende in 1966 al het non-refoulementprincipe door de ‘*Bangkok Principles On The Status and Treatment of Refugees*’ te onderschrijven, hetgeen het Indiase Hooggerechtshof ertoe aanzette om het non-refoulement-principe te erkennen als ‘gebruikelijk internationaal rechtsprincipe’. Door het principe te beschermen via het ‘Recht op Leven’, opgenomen in de Indiase grondwet, heeft het Hooggerechtshof aldus elk gevaar voor refoulement opgevangen. Tenslotte blijkt er zich geen enkel concreet geval te hebben voorgedaan van refoulement van een Tibetaan met RC vanuit India naar China (*ibid.*, p. 18-19). In haar verzoekschrift wijst verzoekster op een rapport van het BCHV waarin gewag gemaakt zou worden van deportatie, doch uit lezing van het document blijkt dat daarin nergens een concreet voorbeeld wordt aangehaald waarbij een legaal verblijvende Tibetaan, die zoals verzoekster in het bezit was van een geldig RC, door India effectief werd gerepatriëerd naar China en overgedragen aan de autoriteiten van dat land. Hoe verzoeksters verwijzing naar de vragen om uitleg die door het EHRM aan de Zwitserse autoriteiten werden gesteld in een aantal individuele gevallen *in casu* dienstig zou kunnen zijn of afbreuk zou kunnen doen aan de voormelde, concrete vaststellingen, kan, te meer daar de betrokkenen niet beschikten of konden beschikken over een geldige RC en zich bijgevolg niet in een vergelijkbare situatie als deze van verzoekster bevonden, niet worden ingezien. Hoe dan ook heeft het Hof in deze nog geen uitspraak gedaan zodat er uit de door het Hof gestelde vragen geen voorbarige conclusies kunnen worden getrokken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster, indien zij daartoe de nodige administratieve stappen vervult, bij terugkeer naar India kan beschikken over een wettelijke verblijfstatus die zonder enige voorwaarde verlengbaar is en dat zij bijkomend over een grondwettelijke bescherming van het non-refoulementbeginsel kan rekenen. Hierdoor voldoet de bescherming die India aan verzoekster biedt aan de voorwaarden voor ‘reële bescherming’ in de zin van artikel 48/5, § 4 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Inzake verzoeksters vrees voor vervolging en risico op ernstige schade ten aanzien van haar eerste land van asiel.

Betreffende de feiten die de aanleiding gaven tot het vertrek van verzoekster uit India stelde zij dat i) zij haar in België wonende echtgenoot wilervoegen, ii) zij in België betere rechten zou kunnen genieten om te studeren en te werken en tenslotte iii) zij via het bekomen van de Belgische nationaliteit veilig haar familie in Tibet wil kunnen bezoeken. De commissaris-generaal merkte terecht op dat geen van deze migratiemotieven enig verband houdt met de criteria voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch van de subsidiaire beschermingsstatus.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat zij door haar Tibetaanse afkomst op verschillende vlakken wordt gediscrimineerd. Zo zouden bepaalde mensenrechten haar zijn ontzegd, zoals *“het recht op grondbezit, het recht op het verkrijgen van de nationaliteit, de uitgifte van documenten met betrekking tot de staat van personen of andere sociale rechten”*. Zij vreest aldus discriminatie te ondergaan die een schending uitmaken van artikel 14 EVRM.

De Raad merkt vooreerst op dat een dergelijk algemeen verweer niet dienstig is. Een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade dienen immers *in concreto* te worden aangetoond via overtuigende verklaringen (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). De Raad merkt verder op dat geen van de concrete voorbeelden die verzoekster als het *“ontzeggen van bepaalde mensenrechten”* beschouwt, elementaire mensenrechten betreffen die aanleiding kunnen geven tot het in aanmerking nemen van een gegronde vrees voor vervolging, dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Het loutere feit dat er een verschil in rechten bestaat tussen legaal verblijvende buitenlanders en Indiase staatsburgers (zoals bijv. de onmogelijkheid voor buitenlanders tot het verkrijgen van een overheidsfunctie en bijkomende voorwaarden voor het verwerven van grond in volle eigendom), evenals de beweerde onmogelijkheid tot het verwerven van de nationaliteit, maken immers geen ‘vervolging’ noch ‘ernstige schade’ uit in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet, te meer daar uit de informatie van de commissaris-generaal blijkt dat *“Tibetanen in India onweerlegbaar kunnen genieten van de mogelijkheden er legaal te verblijven en er een waardig leven op te bouwen”* en dat Tibetanen er *“vrij toegang hebben tot de Indiase maatschappij (gezondheidscentra, onderwijssystemen en private arbeidsmarkt)”*, terwijl er *“geen informatie bekend is dat Tibetanen zich niet zouden kunnen wenden tot de politie of het gerecht”* (COI Focus, China-India, *De Tibetaanse gemeenschap in India*, d.d. 26 juni 2014, p. 26-27-28). Verzoekster toont aldus evenmin een schending aan van artikel 14 EVRM.

2.2.4. Bijgevolg maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer naar haar eerste land van asiel, India, een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch dat zij aldaar een reëel risico op ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER